

mod kvinder og andre undertrykkende traditioner eller kulturer, der stiller kvinders menneskerettigheder på spil. Her er der ingen grund til, at regeringen holder lav profil, tværtimod bør man skærpe denne gennem udenrigs- og bistandspolitikken, idet vi efter min opfattelse har en demokratisk forpligtelse til at gøre alt, hvad vi kan, for at løse disse problemer. Vi skal med andre ord hverken af politiske eller kulturelle grunde afholde os fra at tage stærkt afstand og i yderste konsekvens bruge økonomiske virkemidler til at stoppe undertrykkelse af kvinder.

For det andet er der en stor opgave i at forhindre den omskæring af kvinder, der fortsat finder sted. Folketinget behandlede for få uger siden et beslutningsforslag, som har til formål at sikre, at danske statsborgere ikke bringes til udlandet og omskæres, uden at dette straffes i Danmark efterfølgende. Det Konservative Folkeparti mener, at vi bør gå lige så langt som Norge og Sverige og have en særlig lov, som forbyder dette såvel nationalt som i udlandet, for derved at give et signal, der ikke er til at misforstå, om, at vi ikke støtter dette.

Men der er fortsat lande, der ikke har ratificeret FN's konvention om børns rettigheder, og lande, der trods ratifikation ikke lever op til konventionen, specifikt artikel 24, som forbyder kvindelig lemlæstelse af denne type. Selv om der lever flere milliarder kvinder på Jorden, mener jeg, det er et vigtigt og desuden et afgrænset problem for 200-300 millioner kvinder, et problem, som vi må gøre alt for at løse.

Der er derfor god grund til, at regeringen smøger ærmerne op og går i gang med at leve op til handlingsprogrammet med en aktiv og målrettet indsats. Det er nemlig ikke kun kvinders rettigheder, der står på spil, selv om dette naturligvis er det vigtigste overordnede mål.

Samtidig står også Danmarks troværdighed og tillid fra alverdens kvinder på spil, når vi internationalt via NGO'er og med parlamentarisk deltagelse er blandt de forreste. Dette forpligter økonomisk og politisk til handling efterfølgende, hvorfor jeg vil afslutte med at opfordre regeringen til at bruge alle muligheder for at få de 12 handlingsområder omsat fra ord til konkrete tiltag.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan ikke lade være med at komme med et lille spørgsmål til fru Pernille Sams, og det er vedrørende hendes melding omkring EU som

den store hjælp i forbindelse med ligestillingen på pensionsområdet. Jeg er nødt til lige at spørge, om fru Pernille Sams er klar over, at der faktisk er en EF-Domstolsafgørelse fra efteråret 1995, der lige præcis siger det modsatte: at det er helt i orden, at man diskriminerer kvinder i forhold til mænd på pensionsområdet, fordi kvinder har det med at leve længere.

Jeg vil godt lige vide, om fru Pernille Sams er klar over, at det faktisk også er noget af det, EU kan lave med deres domstol: at blåstempe den slags diskrimination.

Anni Svanholt (SF):

Kvinder i tusindtal fra alverdens lande var forsamlet til FN's fjerde verdenskvindekonference i Beijing i september sidste år. Og for mig som deltager var det en fantastisk stor oplevelse at være med til. Og jeg vil gerne i den forbindelse også sige tak for et vældig fint samarbejde i den danske delegation og med de medfølgende embedsmænd og -kvinder.

Selve optakten og forberedelserne til konferencen var præget af mange problemer. Der var mange uløste og udestående spørgsmål på væsentlige kvindepolitiske områder, da konferencen startede. De store fremskridt fra befolkningskonferencen i Kairo i 1994 om kvinders seksuelle og reproduktive rettigheder var igen til diskussion. Derfor var forventningerne til at opnå et godt resultat på forhånd ikke særlig store. Og dertil kom kinesernes modvilje og usmidige holdning, der var årsag til en masse problemer for NGO-Forumet med alle de mange kvindeorganisationer fra hele verden.

Konferencens hovedformål var at få vedtaget et handlingsprogram, Platform for Action, for at sikre, at de fremadrettede strategier fra Nairobi i 1985 bliver fuldt ud gennemført, når vi går ind i det 21. århundrede. Selv om der på forhånd var mange problemer og der var frygt for tilbage-skridt, må vi sige, at det lykkedes at få vedtaget et handlingsprogram, som også blev forbedret på en række områder.

Det blev et skridt fremad, og det er der grund til at være meget tilfreds med. På det mest omstridte område, sundhedsområdet, blev der opnået forbedringer, der går længere end resultaterne fra Kairo. De reaktionære kræfter blev slået tilbage i Beijing; de tabte, og kvinderne vandt.

Der er altså opnået stadig større resultater fra kvindekonference til kvindekonference, og antallet af NGO'er er steget markant. De meget